

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษา อภิปรายผล ข้อค้นพบและข้อเสนอแนะ

การศึกษาความเป็นไปได้โครงการปลูกยางพาราในจังหวัดเชียงราย มีวัตถุประสงค์เพื่อทราบถึงความเป็นไปได้ในการทำสวนยางพารา ในจังหวัดเชียงราย ซึ่งสามารถนำข้อมูลไปใช้เป็นแนวทางสำหรับผู้สนใจ ใช้ในการวิเคราะห์เพื่อตัดสินใจในโครงการปลูกยางพาราในจังหวัดเชียงราย ในการศึกษาได้เก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการ และรวบรวมข้อมูลจากเอกสารเว็บไซต์ที่เกี่ยวข้องกับการปลูกยางพารา จากนั้นจึงนำข้อมูลมาทำการวิเคราะห์ โดยสามารถสรุปผลการศึกษา อภิปรายผล ข้อค้นพบและข้อเสนอแนะ ได้ดังต่อไปนี้

สรุปผลการศึกษา

จากการศึกษาความเป็นไปได้โครงการปลูกยางพาราในจังหวัดเชียงราย ได้ทำการวิเคราะห์และศึกษาโครงการในภาพรวมทั้งหมด ทั้งในขอบเขตมหภาค กล่าวคือการวิเคราะห์สถานะแวดล้อมโดยทั่วไปของธุรกิจ และในขอบเขตที่มีรายละเอียดด้านจุลภาค โดยการวิเคราะห์สถานะแวดล้อมทางอุตสาหกรรม โดยทั่วไปแล้วมี 4 หลัก คือ กิจกรรมด้านการตลาด กิจกรรมด้านเทคนิค กิจกรรมด้านการจัดการ และกิจกรรมด้านการเงิน โดยสามารถสรุปสาระสำคัญของการศึกษาครั้งนี้ได้ดังต่อไปนี้

การศึกษาสถานะแวดล้อมทั่วไปทางธุรกิจ

การวิเคราะห์สถานะแวดล้อมโดยทั่วไปของธุรกิจ ทำการวิเคราะห์ใน 3 ด้าน คือ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมและวัฒนธรรม และด้านการเมืองและกฎหมาย

ด้านสถานะแวดล้อมทางเศรษฐกิจ เศรษฐกิจไทยปี 2552 มีทิศทางฟื้นตัวอย่างชัดเจน อัตราการส่งออกสินค้าเกษตร ในไตรมาสที่ 4 ปริมาณการส่งออกสินค้าเกษตรเพิ่มขึ้น และราคาเพิ่มขึ้น เป็นผลมาจากความต้องการสินค้าในตลาดโลกเริ่มฟื้นตัวมากขึ้น รวมถึงปริมาณส่งออกของบางประเทศลดลง อันเนื่องมาจากผลผลิตได้รับความเสียหายจากภัยธรรมชาติ นอกจากนี้ ยังเป็นผลจากเศรษฐกิจประเทศจีนซึ่งเป็นประเทศคู่ค้ารายใหญ่เริ่มฟื้นตัวขึ้น อัตราการผลิตสาขาเกษตรกรรมลดลง เป็นผลมาจากผลผลิตพืชสำคัญ ๆ ได้รับความเสียหายจากโรคระบาด ประกอบกับความแปรปรวนของสภาพอากาศ ขณะที่ระดับราคาสินค้าเกษตรมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น เนื่องจากอุปสงค์ต่อสินค้าเกษตรที่เพิ่มขึ้นตามการฟื้นตัวของภาวะเศรษฐกิจโลก ประกอบกับมาตรการของภาครัฐที่ช่วยสนับสนุนการผลิตภาคเกษตร รวมทั้งการส่งเสริมพัฒนาสินค้าเกษตรแปรรูปที่มีคุณภาพ และปรับเปลี่ยนรูปแบบให้มีความสอดคล้องกับความต้องการของตลาดทั้งในประเทศและต่างประเทศ

สำหรับแนวโน้มยางพารา คาดว่าในปี 2553 ผลผลิตยางพาราจะลดลงเนื่องจากความแปรปรวนของสภาพอากาศ ขณะที่ราคามีแนวโน้มปรับตัวสูงขึ้นตามการฟื้นตัวของภาวะเศรษฐกิจโลกส่งผลให้ความต้องการใช้ยางของอุตสาหกรรมยานยนต์และอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะในประเทศ จีน อินเดีย ญี่ปุ่นและสหรัฐอเมริกา อีกปัจจัยที่ทำให้ราคายางมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น คือ การดำเนินนโยบายยกระดับราคาของภาครัฐ โดยการสนับสนุนให้สถาบันเกษตรกรแปรรูปผลผลิตเพื่อเพิ่มมูลค่าและเก็บสต็อกผลผลิตไว้เพื่อสร้างความสมดุลระหว่างอุปทานและอุปสงค์ในตลาด

ด้านสถานะแวดล้อมทางด้านสังคม และวัฒนธรรม สังคมไทยกำลังอยู่ในภาวะของการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในหลายๆ ด้าน โดยเฉพาะทางด้านวัฒนธรรม ซึ่งได้แก่ การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจจากเกษตรกรรมแบบดั้งเดิม (Traditional Agriculture) มาสู่เกษตรกรรมสมัยใหม่ (Modern Agriculture) โดยมีการใช้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์และเครื่องจักรกลเข้ามามีส่วนในการผลิตเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรจากถิ่นที่อยู่ในเมืองและชนบทพบว่า ประชากรเริ่มเข้ามาอาศัยอยู่ในเมืองต่างๆ มากขึ้น โดยเฉพาะในเมืองใหญ่ๆ

ด้านสถานะแวดล้อมด้านการเมืองและกฎหมาย รัฐบาลได้ เห็นชอบและอนุมัติในหลักการให้ดำเนินการตามยุทธศาสตร์พัฒนายางพารา พ.ศ. 2552-2556 มีสาระสำคัญคือ เสริมสร้างการดำเนินงานให้ประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันด้านยาง โดยการเพิ่มผลผลิต สนับสนุนด้านการตลาด เพิ่มการผลิตผลิตภัณฑ์ยางในประเทศ และลดการส่งออกวัตถุดิบยางไปจำหน่ายยังตลาดต่างประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์ ทั้งด้านการปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิต การพัฒนาระบบตลาดสร้างความเข้มแข็งให้เกษตรกรและผู้ประกอบการด้านยาง เพิ่มความสามารถในการแข่งขันให้อุตสาหกรรมยางของประเทศ เพิ่มมูลค่ายางธรรมชาติโดยการแปรรูปและนำยางธรรมชาติมาผลิตเป็นผลิตภัณฑ์ยางให้มากขึ้น เพิ่มการใช้ผลิตภัณฑ์ยางในประเทศและเพิ่มการส่งออก การสนับสนุนให้มีการผลิตวัตถุดิบและผลิตภัณฑ์ยางอย่างมีคุณภาพ รวมทั้งความร่วมมือไตรภาคีกับสภายางระหว่างประเทศ

การศึกษาสถานะแวดล้อมทางอุตสาหกรรม

สรุปการวิเคราะห์สถานะการแข่งขันของอุตสาหกรรมยางพาราธรรมชาติ จากการวิเคราะห์พบว่า

1. สถานะการแข่งขันในตลาด มีการแข่งขันกันน้อยมากเพราะผลิตที่ได้ไม่เพียงพอต่อการบริโภค และแนวโน้มการบริโภคยางมีเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง
2. การเข้าสู่อุตสาหกรรมของกลุ่มแข่งขันใหม่ เข้าได้ง่ายเนื่องจากใช้เทคโนโลยีต่ำ แต่ต้องใช้ความรู้ในการดูแลรักษา การให้ปุ๋ย โดยการปรึกษากับผู้เชี่ยวชาญได้

3. อำนาจการต่อรองของผู้ขายปัจจัยการผลิต มีน้อยเนื่องจากมีผู้จำหน่ายหลายราย มีการแข่งขันกันในเรื่องราคา และคุณภาพ อีกทั้งในส่วนของคุณภาพของคั้นพันธุ์และปุ๋ยมีหน่วยงานของรัฐที่คอยกำกับดูแลอยู่
4. อำนาจต่อรองของผู้ซื้อ มีน้อย เพราะผลผลิตที่ได้มีพอกับความต้องการ
5. ภัยคุกคามจากสินค้าหรือบริการที่ทดแทนกันได้ มีมาก เนื่องจากมีสินค้าที่ใช้ทดแทนกันได้

การวิเคราะห์ด้านการตลาด

การแข่งขันทางการตลาดของธุรกิจยางพารา ในจังหวัดเชียงราย ยังคงมีคู่แข่งที่ค่อนข้างจะสดใส เนื่องจาก ความต้องการยางพาราธรรมชาติในตลาดยังคงมีอยู่ในปริมาณที่สูง และผลผลิตยังไม่เพียงพอต่อการบริโภค ทำให้การแข่งขันทางการตลาดของยางพาราธรรมชาติ อยู่ในระดับการแข่งขันที่ต่ำ จึงทำให้การปลูกยางพาราธรรมชาติมีโอกาสทางการตลาดที่ดี

การวิเคราะห์ปัจจัยส่วนผสมทางการตลาด สรุปได้ดังนี้

ด้านผลิตภัณฑ์ (Product)

ผลิตภัณฑ์ที่มีการรับซื้อในเขตปลูกยางภาคเหนือคือ ยางแผ่นดิบ น้ำยาง และจียาง โดยโครงการมีขนาดเล็กจะเน้นการผลิตน้ำยางสด โดยจะขายน้ำยางสดประมาณร้อยละ 60 ของปริมาณน้ำยางที่กรี๊ดได้ในแต่ละวัน โดยส่วนที่เหลือจะผลิตยางแผ่น เพื่อเก็บสะสม แล้วนำไปขายได้เมื่อได้แผ่นยางมากพอ นอกจากนี้จะมีส่วนของจียางที่จะเป็นผลผลิตพลอยได้มาจากยางที่ติดถ้วยยาง ที่สามารถขายได้

ด้านราคา (Price)

ราคาซื้อขายยางแผ่นดิบ น้ำยาง และจียาง ผู้รับซื้อจะใช้ราคาอ้างอิงราคาซื้อขายพาราของตลาดกลางยางพารา อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย (Place)

ผู้ปลูกยางพาราในเขตปลูกยางภาคเหนือ จะทำการจำหน่ายยางแผ่นดิบ น้ำยาง และจียางผ่านช่องทางของตลาดท้องถิ่น โดยมีพ่อค้าคนกลาง เป็นผู้รับซื้อผลผลิต

การวิเคราะห์ด้านเทคนิค

การเลือกพื้นที่ตั้งของโครงการพิจารณาตามความพร้อมด้านต่างๆ จากการพิจารณาที่ตั้งโครงการในบ้านนางแล ตำบลนางแล อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย ห่างจากตัวอำเภอเมือง

เชิงรายประมาณ 13 กิโลเมตร ราคาไร่ละ 280,000 บาท จำนวน 10 ไร่ รวมราคาที่ดิน 2,800,000 บาท มีค่าใช้จ่ายในสิ่งปลูกสร้าง 112,850 บาท อุปกรณ์หลักและเครื่องมือ 44,471 บาท ยานพาหนะใช้มอเตอร์ไซด์พ่วงข้าง 1 คัน 32,000 บาท

การปลูกยางพาราในโครงการเลือกใช้อย่างพันธุ์สถาบันวิจัยยาง 251 (RRIM 251) ซึ่งให้ปริมาณน้ำยางที่สูง และมีความเหมาะสมในการปลูกในเขตภาคเหนือ โดย 1 ไร่สามารถปลูกยางพาราได้ 76 ต้น โดยจะให้ผลผลิตน้ำยางในปีที่ 7 เป็นต้นไป ซึ่งในช่วงปีที่ 1 ถึงปีที่ 3 ของปลูกยางพารามีการปลูกพืชแซมยาง คือข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ ปีละ 2 ครั้งเพื่อเป็นรายได้เสริมในช่วงก่อนให้ผลผลิตน้ำยาง

การวิเคราะห์ด้านการจัดการ

โครงการมีการดำเนินงานในลักษณะเจ้าของคนเดียว ซึ่งการจัดตั้งสามารถทำได้เอง ไม่ต้องมีการขออนุญาต แต่สามารถขอรับความช่วยเหลือจากกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางได้ ในเรื่องของเทคนิคการดูแลรักษา ส่วนทางด้านบุคลากร มีดังนี้

1. แร่งงานเกษตรกรประจำ จำนวน 2 คน ทำหน้าที่กรีดยาง ทำแผ่นยาง และบำรุงรักษาต้นยาง โดยจะทำการจ้างในปีที่ 7 ของโครงการ
2. แร่งงานรายวัน จำนวนแร่งงานจะขึ้นกับกิจกรรมที่ต้องทำ เช่น การปลูกยางพารา การปลูกข้าวโพด การเก็บเกี่ยว แร่งงานรายวันส่วนใหญ่จะใช้ก่อนการเปิดกรีดยางพารา

การจัดการแปลงยางเมื่อสิ้นสุดโครงการ ณ ปีที่ 10 กำหนดให้มีการขายโครงการทั้งหมด โดยมูลค่าขายโครงการจะทำการคำนวณหามูลค่าซากของโครงการ (Terminal Value) โดยวิธีการคิดลดมูลค่ากระแสเงินสด (Discounted Cash Flow Method) จากการคำนวณหามูลค่าซากของโครงการได้มูลค่าเท่ากับ 8,067,369.99 บาท และคาดว่าจะสามารถขายโครงการได้ที่ประมาณ 50% ของมูลค่าซาก โดยจะสามารถขายโครงการได้ 4,033,684.99 บาท เงินที่ได้จากการขายโครงการจะนำไปชำระหนี้เงินกู้ของสถาบันการเงินที่คงค้างทั้งหมด ในสิ้นปีที่ 10

การวิเคราะห์ด้านการเงิน

การประมาณความเป็นไปได้โครงการปลูกยางพารา ในจังหวัดเชียงราย ได้จัดโครงสร้างทางการเงินในการลงทุนของเจ้าของคิดเป็นร้อยละ 69.01 และเป็นการกู้ยืมจากสถาบันการเงินคิดเป็นร้อยละ 30.99 โดยใช้เงินลงทุนทั้งสิ้น 3,550,000.00 บาท การจัดรูปแบบของการดำเนินงานเป็นแบบบุคคลธรรมดา จึงไม่มีการกำหนดเกี่ยวกับการจ่ายเงินปันผลแต่อย่างใด

จากประมาณการผลการดำเนินงานของโครงการระยะเวลา 10 ปี โครงการสามารถคืนทุนได้ตามระยะ โครงการที่กำหนด โดยมีระยะเวลาคืนทุนของโครงการเท่ากับ 9 ปี 5 เดือน 28 วัน มูลค่าปัจจุบันสุทธิ (NPV) ณ สิ้นสุดโครงการมีค่าเท่ากับ 120,529 บาท ณ อัตราคิดลดเท่ากับ 12.56% ซึ่งแสดงให้เห็นว่าโครงการนี้มีความเป็นไปได้ในการลงทุน ประกอบกับการที่อัตราผลตอบแทนจากการลงทุนลดค่าของโครงการเท่ากับ 12.94% ดังนั้นสรุปได้ว่ามีความเป็นไปได้ในการลงทุนปลูกยางพาราในจังหวัดเชียงราย โดยให้ผลตอบแทนจากการลงทุนลดค่ามากกว่า 12.56%

อภิปรายผล

จากการศึกษาความเป็นไปได้โครงการปลูกยางพาราในจังหวัดเชียงราย พบว่ามีความเป็นไปได้ในการลงทุน โดยมีมูลค่าปัจจุบันสุทธิ ณ อัตราคิดลดร้อยละ 12.56 เท่ากับ 120,529 บาท อัตราผลตอบแทนจากการลงทุนลดค่า เท่ากับ 12.94% ซึ่งสูงกว่าอัตราคิดลดร้อยละ 12.56 ระยะเวลาคืนทุนของโครงการเท่ากับ 9 ปี 5 เดือน 28 วัน

ด้านการตลาด พบว่าโครงการเน้นการขายน้ำยางสด โดยจะขายน้ำยางสดในอัตราร้อยละ 60 ของน้ำยางที่ผลิตได้ ส่วนที่เหลือนำไปผลิตเป็นยางแผ่น ส่วนที่ยังเป็นผลผลิตพลอยได้ ซึ่งไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ ชไมพร ไชยลังกา (2546) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องต้นทุน และผลตอบแทนจากการปลูกยางพาราในพื้นที่ภาคเหนือ : กรณีศึกษาโครงการส่งเสริมการปลูกยางพาราจังหวัดพะเยา พบว่าเกษตรกรจะทำการผลิตยางแผ่นดิบเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

ส่วนการจัดจำหน่าย ทำการจำหน่ายผ่านพ่อค้าคนกลาง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ชไมพร ไชยลังกา (2546) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องต้นทุน และผลตอบแทนจากการปลูกยางพาราในพื้นที่ภาคเหนือ : กรณีศึกษาโครงการส่งเสริมการปลูกยางพาราจังหวัดพะเยา พบว่าเกษตรกรจะทำการขายผลผลิต ให้กับพ่อค้าคนกลาง

ด้านเทคนิค พบว่าโครงการเลือกใช้ยางพันธุ์สถาบันวิจัยยาง 251 (RRIM 251) โดย 1 ไร่ สามารถปลูกยางพาราได้ 76 ต้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ จุมพฏ สุขเกื้อ (2551) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องต้นทุนและผลประโยชน์ที่เกษตรกรได้รับจากการปลูกยางพารา พบว่าเกษตรกรส่วนใหญ่ปลูกยางระยะ 3 x 7 เมตร จำนวน 76 ต้นต่อไร่ แต่ไม่สอดคล้องกันในการเลือกใช้พันธุ์ยาง ซึ่งพบว่า เกษตรกรเลือกใช้ยางพันธุ์ RRIM 600 ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ ชไมพร ไชยลังกา (2546) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องต้นทุน และผลตอบแทนจากการปลูกยางพาราในพื้นที่ภาคเหนือ : กรณีศึกษาโครงการส่งเสริมการปลูกยางพาราจังหวัดพะเยา พบว่า เกษตรกรผู้ทำสวนยางในจังหวัด

พะเยาใช้พันธุ์ยางชั้น 1 สายพันธุ์ RRIM 600 โดยทำการปลูกไร่ละ 88 ต้น และไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ พนิตา วัฒนกุล (2550) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ต้นทุนการปลูกยางพารากรณีศึกษา กิ่งอำเภอแคนดง จังหวัดบุรีรัมย์ พบว่า เกษตรกรที่ทำสวนยางส่วนใหญ่ มีการปลูกยางพาราจำนวน 91-100 ต้นต่อไร่ คิดเป็นร้อยละ 50 มีจำนวน 81-90 ต้นต่อไร่ คิดเป็นร้อยละ 33.33 และ 71-80 ต้นต่อไร่ คิดเป็นร้อยละ 16.7

ด้านการจัดการ พบว่าโครงการมีการดำเนินงานในลักษณะเจ้าของคนเดียว และมีแรงงานประจำโครงการ จำนวน 2 คน โดยทำการจ้างในปีที่ 7 ของโครงการ แรงงานรายวัน จ้างตามกิจกรรมที่ต้องทำ เช่น การปลูกยางพารา การปลูกข้าวโพด การเก็บเกี่ยว แรงงานรายวันส่วนใหญ่จะใช้ก่อนการเปิดกรีดยางพารา ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ชไมพร ไชยลังกา (2546) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องต้นทุน และผลตอบแทนจากการปลูกยางพาราในพื้นที่ภาคเหนือ : กรณีศึกษาโครงการส่งเสริมการปลูกยางพาราจังหวัดพะเยา พบว่า เกษตรกรผู้ทำสวนยางขนาดพื้นที่ 10 ไร่ ขึ้นไปจะมีการจ้างแรงงานเกษตรกรในการดำเนินงาน

ด้านการเงิน โครงการปลูกยางพารา ในจังหวัดเชียงราย ใช้เงินลงทุนทั้งสิ้น 3,550,000 บาท ระยะเวลาโครงการ 10 ปี มีระยะเวลาคืนทุนของโครงการเท่ากับ 9 ปี 5 เดือน 28 วัน มูลค่าปัจจุบันสุทธิ (NPV) ณ อัตราคิดลดร้อยละ 12.56 เท่ากับ 120,529 บาท และมีอัตราผลตอบแทนลดค่า (IRR) เท่ากับ 12.94% ดังนั้นสรุปได้ว่าโครงการนี้มีความเป็นไปได้ในการลงทุนปลูกยางพาราในจังหวัดเชียงราย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ จุมพฏ สุขเกื้อ (2551) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องต้นทุนและผลประโยชน์ที่เกษตรกรได้รับจากการปลูกยางพารา ชไมพร ไชยลังกา (2546) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องต้นทุน และผลตอบแทนจากการปลูกยางพาราในพื้นที่ภาคเหนือ : กรณีศึกษาโครงการส่งเสริมการปลูกยางพาราจังหวัดพะเยา และผู้ช่วยศาสตราจารย์สุภาวดี โพธิยะราช (2546) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ทางเศรษฐกิจของนโยบายภาครัฐ : กรณีศึกษาความเป็นไปได้ทางการเงินในการลงทุนปลูกยางพาราเพื่อยกระดับรายได้และความมั่นคงให้แก่เกษตรกรในพื้นที่ภาคเหนือของประเทศไทย พบว่าโครงการทำสวนยางเป็นโครงการที่มีความคุ้มค่าในการลงทุน

ข้อค้นพบ

จากการศึกษาความเป็นไปได้โครงการปลูกยางพาราในจังหวัดเชียงราย ผู้ศึกษามีข้อค้นพบดังต่อไปนี้

1. ความต้องการยางพาราธรรมชาติในตลาดยังคง มีความต้องการสูง และพบว่าผลผลิตที่ผลิตได้ยังไม่เพียงพอต่อการบริโภค ทำให้การแข่งขันทางการตลาดของยางพาราธรรมชาติ อยู่ในระดับการแข่งขันที่ต่ำ
2. ในกรณีที่มีการขายโครงการ ณ ช่วงเวลาสิ้นสุดโครงการ จะทำให้โครงการมีระยะเวลาคืนทุนของโครงการเท่ากับ 9 ปี 5 เดือน 28 วัน มูลค่าปัจจุบันสุทธิ (NPV) ณ อัตราคิดลดร้อยละ 12.56 เท่ากับ 120,529 บาท และมีอัตราผลตอบแทนลดค่า (IRR) เท่ากับ 12.94%

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากผลการศึกษา

1. ด้านการตลาด เนื่องจากผลิตภัณฑ์ ที่ได้จากการทำสวนยางพารามีเพียงน้ำยางสด ยางแผ่นดิบ และขี้ยางเท่านั้น ซึ่งราคาของผลิตภัณฑ์ขึ้นอยู่กับกลไกทางการตลาด ซึ่งมีราคาค่อนข้างต่ำ เมื่อเทียบกับยางแผ่นที่ผ่านการแปรรูปแล้ว ดังนั้นหากมีการแปรรูปยางแผ่นดิบ โดยการทำเป็นยางแผ่นรมควัน แล้วจะสามารถทำให้ราคาขายของยางแผ่นมีราคาที่สูงขึ้น
2. ด้านเทคนิค ประเด็นของพันธุ์ยางที่จะนำมาปลูกในแต่ละพื้นที่ มีความสำคัญมาก เนื่องจากยางแต่ละพันธุ์มีการให้ปริมาณน้ำยางที่แตกต่างกัน มีความทนทานโรคที่แตกต่างกัน และเนื่องจากสภาพภูมิประเทศ และภูมิอากาศ ของแต่ละพื้นที่ที่มีความแตกต่างกัน ดังนั้นการเลือกพันธุ์ยางที่จะนำมาปลูกในพื้นที่จึงมีความสำคัญมาก
3. ด้านการจัดการ เนื่องจากปลูกยางพาราเป็นธุรกิจด้านการเกษตร ที่ยังคงต้องอาศัยแรงงานที่มีทักษะเฉพาะด้านในการดำเนินงาน ดังนั้นการจัดการแรงงานจึงมีความสำคัญ หากมีการจ้างแรงงานที่ไม่มีคุณภาพ หรือมีทักษะที่ไม่เพียงพอ จะทำให้เกิดความเสียหายต่อโครงการได้
4. ด้านการเงิน เนื่องจากยางพาราเป็นพืชยืนต้นที่ต้องอาศัยระยะเวลาในการปลูก และดูแลค่อนข้างนานกว่าที่จะให้ผลผลิตได้ ดังนั้นการควบคุมค่าใช้จ่ายในช่วงระยะเวลาก่อนที่ยางพาราจะให้ผลผลิตจึงมีความสำคัญมาก ผู้ลงทุนควรที่จะทำการปลูกพืชแซมยางในช่วง 3-4 ปีแรกของการปลูกยางเพื่อที่จะสามารถหาประโยชน์จากที่ดินที่ทำการเพาะปลูกให้ได้มากที่สุด
5. ระยะเวลาในการศึกษาของโครงการที่ 10 ปี ยังไม่มีความเหมาะสมเพียงพอเนื่องจากยางพาราเป็นพืชยืนต้นที่มีระยะเวลาให้ผลผลิตได้ในปีที่ 7 จนถึงปีที่ 20 หรือปีที่ 25 ดังนั้นการที่

โครงการมีรายได้จากผลผลิตเพียง 3 ปี ซึ่งอาจจะยังไม่สะท้อนถึงความน่าลงทุนที่แท้จริง หากทำการศึกษาโครงการ 20 ถึง 25 ปี อาจจะทำให้เห็นถึงมูลค่าปัจจุบันสุทธิ (NPV) เมื่อสิ้นสุดโครงการ และอัตราผลตอบแทนลดค่า (IRR) ที่เปลี่ยนแปลงไปได้

6. หากมีการลงทุนซื้อที่ดินเพื่อนำมาปลูกยางพาราจะทำให้เกิดความเสียดังจากต้นทุนที่ดินที่เพิ่มขึ้น และทำให้ระยะเวลาคืนทุนของโครงการอาจจะไม่สามารถคืนทุนได้ภายในระยะเวลาศึกษา หากไม่สามารถขายโครงการได้

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรทำการศึกษาในรูปแบบการเช่าที่ดิน แทนวิธีการซื้อที่ดินมาเพื่อทำการปลูกยางพารา เนื่องจากสามารถทราบต้นทุนการผลิตที่ชัดเจนได้ โดยอาจจะทำการเช่าที่ดินจากองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ (ออป.) หรือเช่าที่ราชพัสดุ ได้

2. ระยะเวลาในการศึกษาความเป็นไปได้ควรที่จะใช้ระยะเวลาที่เหมาะสมที่ประมาณ 20 ถึง 25 ปี ก่อนที่จะมีการตัดไม้ยางพาราเพื่อจำหน่าย เพื่อจะทำให้เห็นถึงศักยภาพที่แท้จริงของโครงการลงทุน

3. ควรจะทำการแยกส่วนในการศึกษาถึงการลงทุนในโครงการแบบปกติ คือการทำสวนยางเพียงอย่างเดียวในระยะเวลาโครงการที่เหมาะสมประมาณ 20 ปี และศึกษาถึงการลงทุนในการปลูกสวนยางพาราเพื่อขายโครงการเชิงพาณิชย์ เพื่อนำมาเปรียบเทียบความน่าลงทุนของทั้ง 2 โครงการว่าโครงการไหนน่าลงทุนมากกว่ากัน